

lette Administrationen overordentligt i de Afgørelser og Bestemmelser, Administrationen har at træffe. Og jeg siger: Her bør vi ikke blot se paa det som noget, der skulde gøres, men her staar vi i Virkeligheden overfor noget, der maa gøres og tages op snarest muligt.

Et andet Forhold, som man i meget høj Grad i Befolkningen hæfter sig ved, og som man efter min Mening maa rette Opmærksomheden paa, er den meget store Administration, vi efterhaanden har faaet. Nu er det, efter hvad jeg kan se tilbage i Historien, ikke noget nyt for Danmarks Vedkommende. Fabricius skriver i sin Danmarks Historie, at i 1816 tog Frederik den Sjette Administrationen og dens Forhold op til Undersøgelse og traf en Afgørelse, som muliggjorde, at Administrationen yderligere blev indskrænket; men alligevel viste det sig i 1816, at sammenlignede man Forholdet mellem Danmarks og Norges Folketal og Forholdet mellem Danmarks og Norges Administrationer, saa havde man i Forhold til Folketallet i Danmark i 1816 dog tre Gange saa mange Embedsmænd, som man havde i Norge.

Jeg skal ikke paa nogen Maade angribe den danske Embedsstand, men jeg vil dog have Lov til at sige, at der ude i Befolkningen mere og mere rejser sig Krav om en Indskrænkning i Administrationen, og at man mere og mere hæfter sin Opmærksomhed ved, at det i Virkeligheden er saaledes, at jo større Embedsstilling en Mand indtager indenfor Administrationen i Danmark, jo flere store Hverv kan han have ved Siden af denne sin Embedsstilling. Jeg tror, at her er et Omraade, hvor vi ogsaa maa være agtpaaagivende og søge at rette paa Forholdene netop i Retning af en mere enkel Administration og søge at faa skabt saadanne Tilstande, naar Antallet af Stillinger indskrænkes, at de Mænd, der sidder inde med de øverste Stillinger, har Arbejde nok til at tage deres Tid fuldt ud — og saa maa vi selvfølgelig ogsaa rette vore økonomiske Ofre derefter.

Jeg vil pege paa en tredje Ting, som man hæfter sin Opmærksomhed ved ude i Befolkningen. Foruden de mange Love og den store Administration har man i endnu højere Grad Opmærksomheden henvendt paa, hvordan disse Love virker i det praktiske Liv. Det har været saa — og jeg siger glædeligvis —, at vi i de forløbne Aar, efter at Parlamentarismen er blevet gennemført, mere og mere har ar-

bejdet i frisindet Retning, mere og mere har søgt at faa Folkestyret til at gøre sig gældende i vort Land. Derfor vil jeg heller ikke lægge Skjul paa, at naar vi, som Tilfældet er for Øjeblikket, har en Regering, der træffer Afgørelser, som i Virkeligheden gaar i modsat Retning, da bliver Befolkningen opmærksom herpaa.

Det er ikke mindst to af den højtærede Regerings Medlemmer, som har truffet Afgørelser, der ikke er meget hensyn-tagende til Folkestyret. Jeg tænker her først paa den højtærede Undervisningsminister og de Udnævnelser, som denne Minister har foretaget, og som jo ikke har været videre i Overensstemmelse med de Ønsker, der har gjort sig gældende de paagældende Steder, selv om der bag disse Ønsker har staaet et Flertal i de paagældende Kommunalraade. Men jeg tænker tillige paa den højtærede Kirkeministers Nøjen og Tøven med en Række Præsteudnævnelser til ledige Præsteembeder. Jeg ved, at den højtærede Minister skyder sig ind under, at det er af Hensyn til, at han vil søge at finde en praktisk Ordning, der kan medføre en mere sparsom Økonomi paa dette Omraade i Fremtiden, og jeg ved tillige, at den højtærede Minister lader Mulighederne herfor undersøge i et snævrere Udvalg. Men allerede nu er Folk rundt i Landet, og ikke mindst ovre i Odense Amt — det Amt, jeg har den Ære at være med til at repræsentere —, i højeste Grad ilde berørt af Kirkeministerens Politik paa dette Omraade.

Angaaende Mulighederne for Sammenlægning og Omlægning af allerede bestaaende Præsteembeder mener jeg, at der maa vises det største Hensyn overfor, hvad Menighederne ønsker og kan gaa med til; thi det, der knytter Menighederne i Danmark sammen, er heldigvis de fleste Steder noget mere værdifuldt end netop Fællesskabet om Udredning af Skatter og andre Udgifter. Jeg kan heller ikke forstaa den Udvikling, der er foregaaet i Retning af større folkeligt Selvstyre paa det kirkelige Omraade, anderledes, end at netop i Forhold som det her berørte maa Menighederne først og fremmest spørges, og det maa være dem, der skal have den store Indflydelse paa mulige Forandringer i Menighedernes fremtidige Stilling. Jeg siger, at Folket er agtpaaagivende paa dette Omraade, og jeg haaber, at den højtærede Kirkeminister vil vide at forstaa dette, naar Afgørelse til sin Tid skal træffes.